

Drodzy Rodzice, Kochane Dzieci. Mam nadzieję, że jesteście zdrowi i pełni chęci do wspólnej zabawy.

Poniżej propozycje zabaw i ćwiczeń na wiosenne dni. Trochę zabaw z ziemią, farbami i budyniem oraz propozycje zabaw na dobre samopoczucie i niespodzianka-Labirynty!
Zapraszam i polecam-Beata Łukasiewicz

27.04.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Metoda malowania 10-cioma palcami .

Twórczynią metody malowania palcami jest pedagog, terapeutka Ruth Faison Shaw (1888-1969) która przypadkowo odkryła starodawną techniką malowania palcem.

W 1926 r. uczeń z klasy R. F. Shaw przypadkowo rozciął palec, został wysłany do łazienki aby jodyną zdezynfekować ranę. Gdy uczeń nie wracał, poszła go szukać i odkryła, że ten w łazience szczęśliwie rozmazuje jodynę na ścianach. Kiedy inni uczniowie go zobaczyli, też chcieli się przyłączyć do rozmazywania jodyny. Doświadczenie to było początkiem długich i intensywnych badań wykorzystania palców w malarstwie.

Mimo, że Shaw dopuszczała do siebie możliwość wykorzystania malowania palcem w edukacji, potrzebowała aż pięciu lat intensywnych badań by znaleźć nieszkodliwe farby do użycia przez dzieci. Farba musi być rozpuszczalna w wodzie, mieć konsystencję błota, być łatwo zmywalna i całkowicie bezpieczne.

W 1931 roku, pięć lat po jej odkryciu, że nie próbowałem malowania palcami z dziećmi. Shaw zaobserwowała, że malowanie 10-ma palcami, obejmujące manipulacje farbami przy użyciu dłoni i palców, ma wiele wspólnego z naturalną skłonnością dziecka do "paćkania się" w substancjach o konsystencji błota. Wykorzystanie tej skłonności okazało się przydatne w terapii.

Metoda malowania dziesięcioma palcami wymaga przygotowania farb i papieru. Zaleca się stosowanie sześciu podstawowych kolorów: niebieskiego, czerwonego, brązowego, zielonego i żółtego, które można uzupełnić białym i fioletowym. Farby powinny znajdować się w miseczkach o takiej wielkości, by dziecko mogło swobodnie włożyć w nie rękę.

Można malować na białym lub szarym papierze pakunkowym o rozmiarze 55 × 40 cm. Papier zakłada się na stole (można na sztalugach). Wysokość stołu powinna odpowiadać wysokości dziecka i znajdować się nieco powyżej poziomu jego łokci.

Dziecko malując może obchodzić stolik ze wszystkich stron, dlatego nie należy go ustawiać przy ścianie, ponieważ ogranicza to dziecku dostęp do stolika. Powierzchnia stołu powinna być szersza niż wielkość arkusza, pokryta tworzywem łatwym do trzymania w czystości. W pobliżu miejsca pracy należy umieścić miednicę z wodą i ręcznik. W pracy z dziećmi konieczna jest instrukcja słowna terapeuty i jego obecność przy wykonywanych przez dziecko pracach. Przed wejściem dziecka do pracowni należy napełnić naczynie farbą i rozłożyć na stole uprzednio na odwrocie podpisany arkusz papieru.

Słowna instrukcja terapeuty, której forma uzależniona jest od wieku dziecka i jego cech

indywidualnych brzmii w przybliżeniu następująco:

W tych miseczkach jest farba. Nie będziemy używali pędzeli, mamy przecież dziesięć palców-pięć na jednej ręce i pięć na drugiej ręce, będziemy więc malować palcami. Dziesięć palców to chyba więcej niż jeden pędzel. Możesz malować, cokolwiek chcesz, powiedz mi, gdy obraz będzie skończony.

Dziecku zostawia się swobodę ułożenia arkusza (pionowo lub poziomo), który następnie terapeuta przytwierdza arkusz pinami. Może się okazać, iż początkowo dziecko wykazuje lęk przed włożeniem ręki w farbę, wówczas w drodze wyjątku terapeuta sam zanurza dla zachęty rękę i robi nią smugę na papierze.

W zależności od wieku dziecka i jego właściwości indywidualnych jeden seans trwać może od 2 do 40 minut. Przeciętnie trwa on około od 20 do 30 minut i w tym czasie dziecko wykonuje obrazek i odpowiada na pytania dotyczące jego treści. Zajęcia kończą się przyklejeniem wykonanego obrazka do słomianej maty. Podkreśla się w ten sposób wartość pracy.

Metoda to oprócz cennych walorów terapeutycznych, ma również wartości diagnostyczne. Obserwacji poddaje się szereg elementów takich, jak ustosunkowanie się dziecka do tworzywa, element czasu, element ruchu, zachowanie się wobec kolorów.

Obserwacja reakcji dzieci na zetknięcie się z tworzywem – odpowiednio przygotowanymi farbami (o konsystencji średnio gęstego budyniu) sprowadza się na ogół do dwóch postaw: postawy zachowania dystansu i postawy zaangażowania.

Pierwsza z nich wiąże z chęcią unikania wykonania zadania. Dziecko wykazuje opór emocjonalny związany z koniecznością zabrudzenia całej ręki farbami. Nieśmiało moczy koniec palca w tworzywie i maluje nim, jak pędzlem. Często przerywa malowanie wyraźnie widoczny jest u niego lęk przed “upapramieniem się”. W kontakcie słownym werbalizowana jest niechęć do malowania. Dziecko robi wszystko, by opóźnić rozpoczęcie pracy.

Postawa dystansu występuje u większości dzieci przy pierwszym zetknięciu się z malowaniem dziesięcioma palcami. W trakcie kolejnych seansów powoli dziecko przechodzi do postawy zaangażowania. O jej wystąpieniu świadczy całokształt jego zachowania. Wówczas maluje nie tylko palcami, lecz dodatkowo pomaga sobie ruchami całego ciała, słowami i gestami wyraża bądź to entuzjazm, bądź oburzenie. Czasem można zaobserwować większe zainteresowanie wodą niż farbami, na przykład dziecko leje wodę na papier, a potem kładzie farbę. Dziecko może maczać w farbie obie ręce, co pozwala mu obserwować podczas malowania różnice występujące pomiędzy takimi samymi ruchami obydwu rąk i ruchami przeciwnymi.

Podczas malowania dzieci w różny sposób nakładają farbę. Może to być: klepanie rozmazanej farby, tworzenie kolein, podkładu z grubej warstwy, a następnie wykonywanie w nim rysunku, wcieranie, tworzenie kropek. Kierunek ekspansji ruchowej może być dośrodkowy i odśrodkowy, na przykład drzewo może dziecko malować począwszy od korzeni w kierunku korony kończąc na liściach, bądź odwrotnie.

Terapeuta zwraca znaczenie większą uwagę na czynności malującego dziecka, niż na samo dzieło.

Rejestrowanie przez terapeutę zachowania się dziecka w czasie powinno odbywać się na blankiecie kwestionariusza i zawierać min.:

Przystąpienie do pracy:

- czas trwania startu,
- zachowanie się dziecka,

Podczas pracy:

- sposób nabierania farby,
- reakcja na zanurzenie ręki,
- kolejność użycia kolorów,
- kolejność zapełnienia płaszczyzny którą ręką maluje,
- kierunek linii przy malowaniu,
- wypowiedzi,
- reakcje mimiczne,
- postawa ciała,
- tempo poruszania się-rytm oddychania,
- przerwy w czasie pracy,

Zakończenie pracy:

- oznajmia koniec pracy,
- nazywa rysunek,
- podpisuje,
- chce umyć ręce,
- chce jeszcze malować,
- chwali się swym rysunkiem,
- opowiada krótką historię na temat rysunku

Przykłady analizy prac

- Ekspansja przestrzenna – osoby, których rysunek wykracza poza granice papieru, to typy impulsywne, zaborcze, niepohamowane. Nadmierna ekspansja przestrzenna występuje u dzieci trudnych, nie uznających autorytetu, nie posiadających zdolności kierowania sobą.
- Zawężenie rysunku – osoby, które nie wykorzystują całej przestrzeni arkusza, zdradzają tym samym swój stan lękowy, tendencje do ucieczki od ludzi, osamotnienie.
- Kontury a plamy ich kształt – przewagę konturów obserwujemy u dzieci mało spontanicznych ekspresji zahamowanej.
- Barwa – przewaga kolorów zimnych świadczy o dobrym przebiegu procesów samokontroli, zaś kolorów ciepłych o przewadze impulsywności. Kolor zielony, stanowiący połączenie zimnego błękitu i ciepłego koloru żółtego, dominuje u osób opanowanych, o dużym potencjale twórczym.

Zalety metody malowania 10 palcami:

- Ogromne wartości diagnostyczne.

- Umożliwia obserwację szeregu umiejętności dziecka: ustosunkowanie się dziecka do tworzywa, element czasu, element ruchu, zachowanie się wobec kolorów.
- Uwalnianie się od zahamowań.
- Pobudzenie ekspresji fantastycznej.
- Możliwość pokonania lęku przed masami przekształcalnymi.
- Wzmacnianie wiary we własne siły.

Malowanie palcami pełni również funkcje u dzieci zahamowanych emocjonalnie z zaburzoną sprawnością manualną. Daje dziecku możliwość twórczej ekspresji słownej, ruchowej, plastycznej. Jest także bezpiecznym sposobem „otwarcia się”. Prace dzieci są odzwierciedleniem ich myśli, pragnień, przeżyć.

Prekursorką metody terapeutycznego malowania palcami jest pedagog **Ruth Show**, która zastosowała ją po raz pierwszy w 1934 roku w rzymskiej szkole.

W a l o r y m e t o d y :

- pomoc w pokonywaniu lęków,
- uwalnianie się od zahamowań,
- wzmacnianie wiary we własne siły,
- pobudzanie ekspresji fantastycznej.

PRZYGOTOWANIE DO ZAJĘĆ

Metoda malowania 10 palcami wymaga przygotowania:

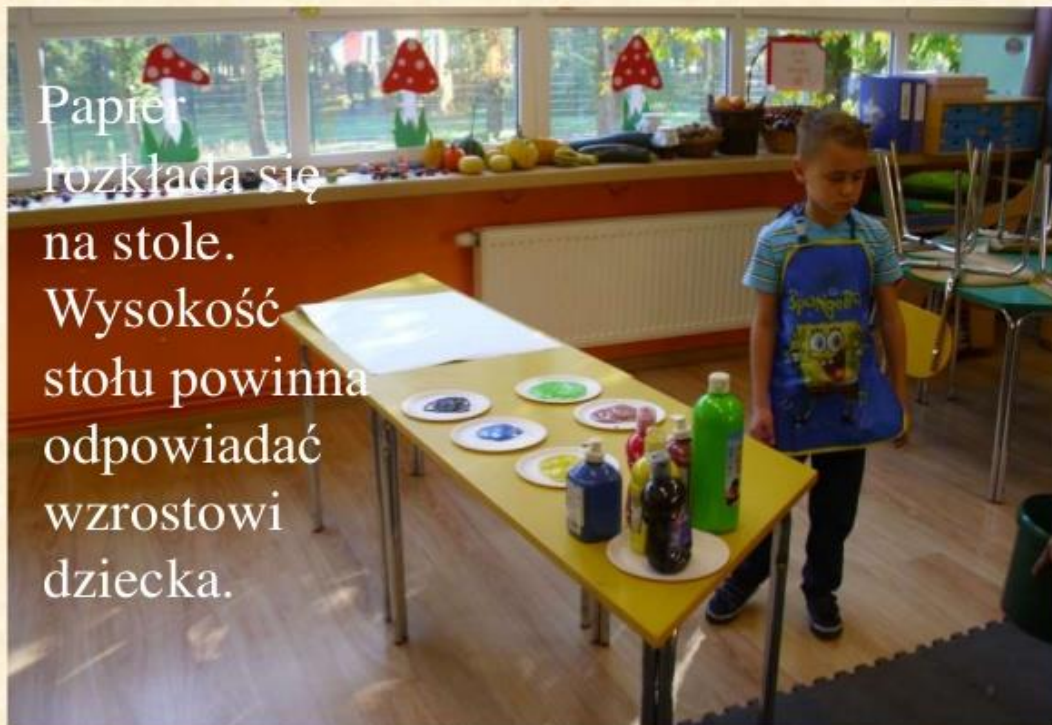
*szarego lub białego papieru o rozmiarach 55x40 cm

*sześciu podstawowych kolorów farb:

niebieski, czarny, czerwony, brązowy, zielony i żółty, które można uzupełnić **fioletowym**.

Farby powinny znajdować się w pojemnikach o takiej wielkości, która umożliwi dziecku swobodne zanurzenie dłoni.

- Dziecku nie można ograniczać dostępu do kartki. Powinno ono mieć możliwość obchodzenia stolika ze wszystkich stron.
- Powierzchnia stołu powinna być szersza niż wielkość karty papieru.
- W pobliżu należy umieścić pojemnik z wodą i ręcznik.

TECHNIKA WYKONANIA

Podczas pracy z dziećmi nieodzowna jest pomoc werbalna terapeuty oraz jego obecność.

Pomoc słowna uzależniona jest od wieku dzieci, a także indywidualnych zapotrzebowań.

Może ona być następująca:

„W tych pojemnikach są farby. Nie używamy pędzli, ponieważ mamy przecież dziesięć palców – pięć na jednej ręce i pięć na drugiej ręce, będziemy więc malować palcami. Dziesięć palców to więcej niż jeden pędzel. Możesz malować cokolwiek chcesz, na co masz ochotę, powiedz mi, gdy obraz będzie skończony”.

Bywa, że dziecko odczuwa lęk przed zanurzeniem ręki w farbie. W taki wypadku, w celu zachęcenia, sami zanurzamy rękę i malujemy smugę na kartce.

Biorąc pod uwagę wiek dziecka i jego cechy osobowościowe terapia może trwać od 2 do 40 minut. Przeciętnie jednak trwa od 20 do 30 min. W czasie jej trwania dziecko maluje obrazek i odpowiada na pytania.

Zakończeniem terapii jest przypięcie namalowanego obrazka do tablicy, maty czy ściany, jako dowód pochwały pracy dziecka.

ELEMENT RUCHU

- Podczas malowania dzieci nakładają farbę w różny sposób, np. klepanie rozmazanej farby, tworzenie kolein, wcieranie, tworzenie kropek itd.
- Kierunek ekspansji ruchowej może być dośrodkowy i odśrodkowy.

Zalety metody malowania

10 palcami:

- sprzyja twórczemu działaniu,
- poprawia samopoczucie dziecka,
- stwarza możliwość szczerzej akceptacji dziecka, jego wytworu i zachowania,
- umożliwia nawiązanie głębszego kontaktu między dzieckiem a dorosłym,
- otwiera kanał niewerbalnego porozumiewania się i toruje drogę ku komunikacji werbalnej,

- ułatwia uzewnętrznianie napięć,
- odblokowuje aktywność dziecka,
- rozwija pozytywne cechy: wiarę we własne siły i możliwości, śmiałość i odwagę w pokonywaniu trudności, koncentrację uwagi, wyrażanie emocji (także negatywnych) w sposób akceptowany społecznie, zaufanie do ludzi, nowych rzeczy i sytuacji,
- w zasadzie brak jest ograniczeń ruchowych,
- względna niezależność od wieku – metodę można stosować już od 2 roku życia.

Polecam bardzo metodę Malowania 10-cioma palcami jako bardzo naturalną i przyjazną dziecku , dającą czasem bardzo spektakularne efekty artystyczne i duże poczucie sprawstwa u dziecka. Metoda ta wymaga małych nakładów jeżeli chodzi o potrzebne materiały i pomoce. Daje ona dużo radości a równocześnie działania mają funkcję terapeutyczną i usprawniającą.

Dobrej zabawy!

28.04.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Zabawy z Ziemią

Warto bawić się tym, co ogólnie dostępne. My się brudu nie boimy a Wy ? :)

Czy wiecie jak powstaje błotko? Zapewniam że nie tylko w deszczowe dni można się nim bawić i można stworzyć je samemu nie czekając pochmurne dni :)

Mieszanie, przesypywanie, przelewanie, przekładanie to coś co każde dziecko uwielbia. Dzięki takim zabawom rozwijają się obie półkule mózgowe jednocześnie, więc warto ćwiczyć to jak najczęściej :) Dobrze jest wrzucić w tą masę kamienie, nakrętki, muszelki i pozwolić dziecku je "wyławiać" łopatką lub ręką.

Kolejny pomysł to „Malowanie błotkiem”, próbowaliście kiedyś ? Nie? Może będzie to dla Was pierwszy raz :)

Ziemia to nie tylko połączona woda i piasek. Ziemia to również trawa, rośliny, które warto po dotykać, zbadać rękoma i nogami :) Porozmawiajcie przy tym z dzieckiem, spytajcie co jest wg niego przyjemniejsze- dotyk trawy, mokrej ziemi a może zwykłego suchego piasku ?

Na podstawie;

Ćwiczenia i zabawy z ziemią:

- Zapoznanie z ziemią. Dorosły pokazuje dzieciom ziemię, dziecko ogląda, dotyka, wącha. - zwraca uwagę na kolor, zapach, temperaturę ziemi.
- Podsumowanie wraz z dzieckiem wrażeń dotykowo-wzrokowo-zapachowych: ziemia jest czarna, wilgotna, ma specyficzny zapach jest delikatna, łaskocze.
- Przesiewanie ziemi przez palce, nabieranie w rączki, podejmowanie próby zaciśnięcia ziemi w rączkach i utrzymania jej przez chwilę, zasypywanie rąk w ziemi.
- Chowanie na oczach dziecka kamyczków i kasztanów oraz innych przedmiotów lub okazów przyrodniczych w ziemi, zadaniem dziecka będzie „wygrzebanie”, ich odnalezienie, a następnie ponowne ukrycie.
- Nabieranie ziemi do plastikowego pojemniczka i podejmowanie próby przesypania do drugiego. Słuchanie odgłosu przesypanej ziemi.
- „Zróbmy babkę” – napełnianie ziemią z pomocą dorosłego lub samodzielnie pojemniczków, foremek i podejmowanie próby zrobienia babki.
- Rozsypywanie ziemi na folii. Zadaniem dziecka jest wodzenie palcem w ziemi.
- „Chodzenie” bosymi stopami po ziemi, po piasku, dociskanie stopy dziecka do piasku, zasypywanie stóp w piasku lub w ziemi.
- Zabawy w błocie. Dodanie do ziemi odrobinę wody. Zadaniem dziecka jest zmieszanie ziemi z wodą, tak by powstała „papka”. Rozmazywanie błota na szkle. Klaskanie w rączki, pocieranie rąk.

Dobrej zabawy! Opracowała Beata Łukasiewicz

29.04.04.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

METODA OPowieści RUCHOWEJ J.G. THULINA

Metoda Opowieści Ruchowej polega na tym, że nauczyciel opowiada jakąś bajkę, opowieść, bądź wydarzenie prawdziwe, a dzieci ilustrują ruchem opowiadaną fabułę.

Twórca: J. Gotfryd Thulin.

Cele metody:

- Kształtowanie ekspresji i wyobraźni ruchowej,
- Kształtowanie umiejętności wypowiedzania się przez ruch.

Jak skonstruować opowieść?

- Powinna być tak skonstruowana, żeby obraz ruchowy odpowiadał zasadzie wszechstronności - angażowanie wyobraźni i usprawnianie wszystkich grup mięśniowych i narządów wewnętrznych (głównie n. krążenia i oddychania),
- Powinny występować w niej ruchy o różnym charakterze: bieg, skoki, rzuty, czworakowanie, pełzanie, ciągnięcie, pchanie, noszenie, itp.,

Nauczyciel *nie* powinien:

- Słownie określać ruchu,
- Pokazywać jak należy ilustrować poszczególne fragmenty opowieści (pozbawia dzieci działania kreatywnego i skłania do naśladownictwa).

Metoda opowieści ruchowej wymaga od nauczyciela:

- dobrego, starannego przygotowania i zrozumienia, że stosowane opowiadanie w czasie trwania zajęć jest tylko środkiem do odtworzenia przez dzieci poprawnego ruchu.

Układ opowiadania zatem musi opierać się na zasadach wszechstronności ruchu, stopniowaniu wysiłku i zmienności pracy mięśniowej.

Fabula opowieści ruchowej, jej tempo są uzależnione od celu, który za jej pomocą zamierza się osiągnąć. Należy wplatać dodatkowo słowa, które zmobilizują dzieci do aktywniejszego udziału we wspólnej zabawie. Opowiadaniu nauczycielki może towarzyszyć odpowiednio dobrana, dostosowana do charakteru fabuły, muzyka. Pozwala to zwielokrotnić przeżycia, ułatwia osadzenie dziecka w wymyślonej rzeczywistości, a także reguluje tempo ćwiczeń. Ćwiczenia z podkładem muzycznym są ponadto bardziej atrakcyjne.

Metoda opowieści ruchowej sprzyja rozwojowi fantazji, która w życiu dziecka odgrywa dominującą rolę; fantazja bowiem może pobudzić i utrzymać dziecko w ruchu, wywołać przeróżne obrazy; sprawia, że dziecko bawiąc się raz jest „ptakiem”, raz „psem”, a jeszcze innym razem „kierowcą pociągu, samochodu, pojazdu kosmicznego”

Kosmonauci

Jesteśmy załogą pojazdu kosmicznego. Pojazd jest przygotowany do startu. Wszyscy przyjmują pozycję leżącą. Pojazd został odpalony (silne uderzenie w inst. perkusyjny). W czasie przyspieszenia rakiety ciało ludzkie poddane jest olbrzymiej sile ciężenia i trudno jest wykonać nawet najmniejszy ruch, choć kosmonauci chcą się poruszać. Stopniowo siła ciężenia maleje, toteż załoga wykonuje początkowo powolne i skrępowane, następnie bardziej szerokie, a w końcu normalne ruchy w stanie nieważkości, szereg czynności codziennych, badawczych, obsługuje maszyny, komputery, przyrządy, uprawia gimnastykę,= i obserwuje, jak wygląda świat w kosmosie. Naraz alarm! Ogień na pokładzie. Gryzący dym, płomienie, bezskuteczne gaszenie ognia, panika. Dowódca rozkazuje : " otworzyć włazy i skakać w kosmos!" . „Trzymać się w przestrzeni blisko siebie!". Kosmonauci rzucają się w stronę włazów, ale te zacięły się i nie można ich otworzyć. Próbują wszelkimi sposobami, na siłę. Po dłuższych wysiłkach włazy puściły i wszyscy wyskakują będąc w stanie nieważkości. Siłą inercji rzutami ciała, starają się zbliżyć do siebie w pary, trójki, bo niedługo wystartuje z ziemi pogotowie kosmiczne, które zabierze ich na swój pokład.

30.04.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić

Muzyczne poduszki

Połączenie muzyki z ruchem intensyfikuje zaangażowanie w ruch, pozwala dziecku przewidzieć kolejne ruchy i zwiększa wewnętrzne poczucie rytmu i czasu, które z kolei jest związane z integracją zmysłów równowagi i słuchu.

Miejsce

- wewnątrz/sala

Rekwizyty

- Duże poduszki lub poduchy z sofy.
- Sprzęt do odtwarzania muzyki.

Sposób zabawy

- Zasady takie jak w grze gorące krzesła, tylko że nie usuwamy poduszek. Można się bawić z jednym bądź z grupą dzieci.
- Ułóż poduszki w kółku (odległość między nimi powinna wynosić co najmniej pół metra).
- Włącz muzykę i każ dzieciom maszerować lub tańczyć wokół poduszek.
- Gdy wyłączysz muzykę, każde z dzieci musi usiąść na poduszce (upewniwszy się wcześniej, że nie jest zajęta przez kogoś innego). Musi uważać na chwilę, gdy muzyka zostaje wyłączona.
- Jeśli w zabawie biorą udział starsze dzieci, jedno z nich może włączać i wyłączać muzykę.

Cel

- **Odpowiedź ruchowa na bodziec słuchowy** – skakanie po poduszkach na sygnał dźwiękowy wymaga reakcji ruchowej.
- **Bodziec proprioceptywny** – opadanie na poduszki zapewnia ogromny nacisk na całe ciało. Dzieci potrafią stopniować ów nacisk w zależności od tego, z jaką siłą siadają na poduszce po ustaniu muzyki.
- **Socjalizacja** – grę łatwo prowadzić w parach, ponieważ nie ma ścisłych zasad ani nie wymaga intensywnej komunikacji. Gdy dziecko skacze po poduszkach razem z innymi dziećmi, uczy się być świadomym obecności pozostałych uczestników, tak żeby nie siąść na tę samą poduszkę. Poza tym czerpie korzyści z bycia

zaangażowanym w te aktywność wspólnie z innymi dziećmi bez stresu wywołanego współzawodnictwem (Delaney, 2016).

źródło: T. Delaney: „101 ĆWICZEŃ GIER I ZABAW DLA DZIECI Z AUTYZMEM...”, HARMONIA UNIVERSALIS, Gdańsk 201

AD

Komplementy na Piłeczkach

Aktywność ta jest sposobem na nagrodzenie zdobytej umiejętności i na ciągłe wspomaganie spontanicznej interakcji społecznej...

„Uwielbiam to, co się dzieje w świecie dziecka, gdy poznaje potęgę obserwacji, a potem obdarza komplementami inne osoby. Jego reakcja rozpoczyna proces nabierania pewności siebie, kiedy inni te komplementy odwzajemniają.

Cel

- **Spontaniczna reakcja społeczna** – spontaniczne prawienie komplementów to kolejny krok w wypadku dzieci, które uczą się nowych zasad społecznych. Jest to bardzo trudne zadanie, zatem podczas zabawy dziecko natychmiast otrzymuje nagrodę wizualną..
- **Przypomnienie wizualne** – słoik ustawiony w dobrze widocznym miejscu w domu cały czas przypomina dziecku o zadaniu.
- **Poznanie systemu nagradzania** – ta zabawa trwa cały czas i uczy dzieci, że istnieją nagrody krótko- i długoterminowe.

Wewnątrz/na dworze

- Wewnątrz.

Rekwizyty

- Duża torba białych piłeczek do ping ponga.
- Duży przezroczysty słoik.

Sposób zabawy:

- Za każdym razem, gdy dziecko powie coś miłego, zapisz to na piłeczce i włóż ją do słoika.
- Gdy słoik się zapełni, postanówcie, w jaki sposób to uczcicie – najlepiej z jakimś przyjacielem” (Delaney, 2016).

W szkole czy w przedszkolu można przydzielić taki słoik każdemu dziecku...

źródło: T. Delaney: „101 ĆWICZEŃ, GIER I ZABAW, DLA DZIECI Z AUTYZMEM...”

02.05.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić

Budyniowe malowanie – zabawy dotykowe

W tej zabawie dzieci uświadamiają sobie, że można brudzić się w przyjemny sposób.

Cele

- Zmniejszenie obronności dotykowej
- Zwiększenie świadomości dotykowej
- Kontrolowanie małej motoryki

Materialy

- Budyń
- Cerata
- Fartuszki (lub worki na śmieci z powycinanymi otworami na głowę i ręce)
- Opcjonalnie: barwniki do żywności

Przygotowanie

Przykryj stół ceratą. Nałóż dzieciom fartuszki lub worki na śmieci przystosowane do tego celu. Jeśli macie ochotę, dodajcie barwników do budyniu czy jogurtu, żeby były różnokolorowe.

Przebieg zabawy

Pomóż dzieciom nabrać trochę budyniu na łyżkę i rozprowadzić papkę rękami. Pokaż im, jak malować budyniem i zostawić ślady na ceracie za pomocą palców. Narysujcie coś lub napiszcie pierwsze litery swoich imion. Używajcie palców, wacików, wykałaczek, pędzli lub grzebieni aby osiągnąć różne efekty.

Odmiany

1. Użyjcie suchych produktów, takich jak mąka kukurydziana, piasek lub talk, w zależności od tego, czy dzieci będą je chciały wkładać do ust.
2. Jeżeli dzieci nie mają tendencji, do wkładania sobie wszystkiego do buzi, można użyć też mokrego piasku lub pianki do golenia.
3. Rozsmarowujcie różne substancje na lustrze, żeby dzieci mogły widzieć swoje odbicia w czasie zabawy.
4. Pozwól dzieciom zanurzyć stopy w piance do golenia wyciśniętej na tacę lub płaską blachę do pieczenia.

Czego dziecko się uczy

- Uczą się dotykać substancji o konsystencji mazi. Mają także okazję oddzielić swoje palce wskazujące od reszty, zwiększyć ich zręczność i ćwiczyć malowanie nimi zaplanowanych wzorów.

Modyfikacje

- Jeżeli dzieciom trudno jest zmusić się do dotykania takich substancji, nałóż im grube gumowe rękawice albo użyj suchych produktów, takich jak proszek lub mąka.
- Pozwól dzieciom używać pędzla lub patyka, żeby mogły poeksperymentować, zanim zaczną malować palcami (Sher, 2014).

źródło: B. Sher, *Gry i zabawy we wczesnej interwencji...*, Harmonia Universalis, Gdańsk 2014

fot. atlantaparent.com

Dobrej zabawy!

Labirynty-wytest wzrok

